

ХРОНОЛОГИЯ И АСТРОНОМИЯ В ЕВАНГЕЛИЕТО НА ПОП МИНЧО ОТ СЕЛО ДЪБЕНЕ

Ангел Манев, Динко Господинов, Таньо Танев

*Институт за космически изследвания и технологии – Българска академия на науките
e-mail: amanev@abv.bg*

Ключови думи: история, хронология, астрономия, Дъбене, поп Минчо

Резюме: Предлагащото изследване, в контрапункт на другите изследователи, дава почти точен прочит на схемата в Евангелието на поп Минчо, чисто графически и астрономически. В анализа са включени интердисциплинарни знания. Направено е правилно разчитане на схемата. Приложен е съвсем различен подход към записаните четирицифрени числа около схемата, обоснован на реални астрономически събития. Показано е, че в изследваната рисунка, са закодирани знания, не характерни за епохата, когато е създавана схемата. Доказани са част от записаните години. Демонстрираната нова посока на изследванията, генерира редица нови изследователски хипотези.

CHRONOLOGY AND ASTRONOMY IN THE GOSPEL OF POPE MINCHO FROM THE VILLAGE OF DABENE

Angel Manev, Dinko Gospodinov, Tanyo Tanev

*Space Research and Technology Institute – Bulgarian Academy of Sciences
e-mail: amanev@abv.bg*

Keywords: history, chronology, astronomy, Dabene, priest Mincho

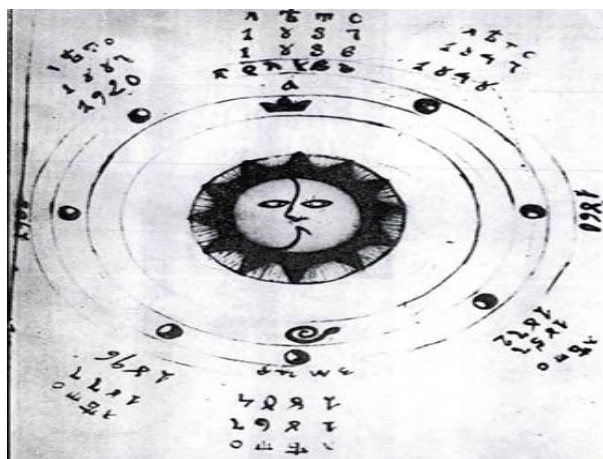
Abstract: The proposed study, in counterpoint to other researchers, gives an almost accurate reading of the scheme in the Gospel of Father Mincho, purely graphically and astronomically. Interdisciplinary knowledge is included in the analysis. A correct reading of the scheme has been made. A completely different approach has been applied to the recorded four-digit numbers around the scheme, based on real astronomical events. It has been shown that the studied drawing encodes knowledge that is not typical of the era when the scheme was created. Some of the recorded years have been proven. The demonstrated new direction of research generates a number of new research hypotheses.

Доколкото мястото на Историята е спорно сред множеството материалистически науки, се налага при историческите изследвания, да се прилагат интердисциплинарен научно-изследователски процес при анализите на недвижимите исторически паметници. Това е залегнало и в българското законодателство в Наредба № Н-00-0001 от 14.02.2011 за извършване на теренни археологически проучвания чл. 4 (2) и чл. 56 (2) от Закона за културното наследство в България. Законното изискване, независимо доколко се спазва, отваря широко вратите за използването на интердисциплинарни знания при изучаването на недвижимото културно наследство. В България все още се гледа снизходително на включването на други, не историци, при интерпретацията на съществуващи, доказани материални факти, свързани с Българската история. Така се дава възможност на чужди изследователи да доминират при тълкуването на нашите културно-исторически паметници.

Настоящото изследване представлява опит за тълкуване на една рисунка в Евангелието на поп Минчо от село Дъбене. Тълкуванията са направени на базата на астрономически, хронологически и духовни знания, надминаващи границите на локалното изследване. Прилаганите експериментални модели, могат да се коригират и или развиват от широк кръг от специалисти. Изследването не представлява „абсолютната истина“, а поставя на

вниманието на учените въпроси, които надхвърлят официалните знания за епохата, когато е създадена схемата на поп Минчо.

В своята книга „Календар и слово“ [1], на страница 113, писателят Йордан Вълчев съобщава, че върху първия празен лист от евангелието на свещеника Минчо (Мина) Хаджипопнедев от село Дъбене, Карловско, е нарисувана и начертана с пергел особена рисунка, показана на фигура 1. За поп Минчо и днес се говорят интересни неща в Карловско. Той е съратник на Левски, организатор на Априлското въстание, човек с характеристики далеч надвишаващи средните характеристики на българина по това време. Ние не сме сигурни, че тази рисунка е дело на поп Минчо, тъй като не сме направили анализ на мастилото на рисунката и дали то съответствува на мастилата, които са използвани по времето на поп Минчо. Но тъй като нямаме доказателства за друго авторство на картината, приемаме работното название „Рисунката на поп Минчо“.

Фиг. 1.

Какво вижда Йордан Вълчев на тази рисунка? Върху рисунката са записани по определен начин датировки и символи на години от прабългарския календар. Записано е също така, че Земята и Юпитер-Янкул са „вързани заедно“ при обиколките им около Слънцето. За това, според Вълчев, те са изобразени като едно двулико лице, съставено от половинките от лицата на жена-Земята-анфас и на мъж-Юпитер-Янкул- в ляв профил. Двуликото лице е поместено в малък вътрешен кръг на „зъбчатото колело“ с 12 броя зъби /или лъчи/. Дясното око на жената косо гледа към лявото, също косо гледащо око на мъжа от двуликия образ, който, заедно с малкия вътрешен кръг и дванадесетте броя зъби-лъчи на „зъбчатото“ колело, според Вълчев, точно съответствува на 12-годишните календарни цикли. През тези цикли трябва да преминат Земята и Юпитер-Янкул, за да опишат своите звездни кръгове около Слънцето. Вторият външен кръг от фигурата с почти два пъти по-голяма ширина е „празен“. След него следва трети външен кръг, върху който има символите на гребен на петел и змия. Следва четвърти външен кръг с „осем колелца, хармонично /симетрично – б.а./ разпределени върху този кръг“. Според писателя Йордан Вълчев, „осемте колелца върху четвъртия кръг от фигурата са четирите посоки и четирите подпосоки на света, които се разпознават по Слънцето“. След четвъртия кръг следва пети, най-външен кръг, върху който над гребена на петела е записано „петел“, а под символа на змията е записано „змия“. Разглеждайки долния ред години от фигурата – от 1836 до 1920 г., писателя Йордан Вълчев забелязва, че това са 7 пълни 12-годишни календарни (юпитерови) цикли. Външния ред години от рисунката – от 1837 до 1887 г., писателят не ги разглежда и не ги интерпретира. И все пак той задава въпроса защо поп Минчо поставя в долния край на рисунката си Змия (Дилом) след като нито една от записаните години не е Дилом, Змия? И писателят прави заключението, че поп Минчо, „макар и смътно, е знаел, че тази година с нещо е важна през нашата древност и я поставя – най-отдолу, сякаш в дълбочината на времето като символ на древността.

На стр. 185 от книгата на Вълчев „Календар и слово“ относно изображенията на Юпитер и Луната върху една от стените на черквата в Лесновския манастир, където се казва: „да се разпознава Луната по левия отвор на нейния сърп, а Юпитер да се разпознава по десния отвор на неговия сърп и по трите пламъка, които буйно излитат от него“. Да анализираме отново рисунката на поп Минчо. Имайки предвид казаното за Юпитер и Луната, виждаме, че от двойния образ на рисунката ни гледат не Земята и Юпитер, а Слънцето и Луната. Със светлите и тъмни лъчи от малкия вътрешен кръг поп Минчо е изобразил светлата и тъмна част на

денонощието, като тъмните лъчи правилно сочат 12-те зодиакални съзвездия, намиращи се върху кръга с гребена на петела и змията, и които се виждат с просто око само нощем. По двойно широкия вътрешен кръг, преминавайки през дванадесетте зодиакални съзвездия, Земята, заедно с Луната, прави своя звезден кръг около Слънцето и след дванадесет земни месеци се връща в изходното зодиакално съзвездие, от където е тръгнала, за да отбележи своите земни звездна и календарна години. По външния четвърти кръг Юпитер-Янкул, /кръгче с десен отвор на сърпа в него!/, преминавайки през всяко от зодиакалните съзвездия, за дванадесет земни звездни и календарни години извършва своя звезден кръг около Слънцето и също се връща в изходното зодиакално съзвездие, от което са тръгнали заедно със Земята, за да отбележи своите земно-юпитерови звездна и календарна години. По този начин Земята и Юпитер-Янкул, както е записал и поп Минчо, са „вързани“ при обиколката им около Слънцето. При това, вероятно, Юпитер има освен началната точка, маркирана с буквата „а“ и седем други важни точки от своята орбита, по която обикаля около Слънцето и които също са „вързани“ със Земята.

До тук изложените от Йордан Вълчев астрономически тълкувания са правилни и адекватни на древните знания. На лице е и принципът на Дванадесетичността, свързан с дванадесетте зодиакални съзвездия, залегнал в болшинството слънчеви календарни системи. Правилна е интерпретацията на Юпитер. До колко това може да има причинно-следствена връзка с определена календарна система е спорно, защото тези принципи са заложени в множество слънчеви календари.

Каква е нашата интерпретация на Рисунката?

1. Нашият прочит на надписа „петел“ показва, че разчитането направено от Вълчев е неправилно. Всички следващи изследователи, които се позовават на това разчитане, безусловно са тръгнали в погрешна посока. Защото внимателното прочитане на думата сочи не „петел“ а „пелквъ“! Що се отнася до значението на думата „пелква“, тя, според тълковните речници на български [2] и старогръцки [3], като дума пелквъ, пелка, пелке и пелкъ, означава двойна секира, която от едната страна е брадва за сечене на дърва, а от другата – топор за окастряне и дялане на отсечени дървесни трупи. „Пелка-та“ или „пелквъ-та“ е двойна секира, в която чрез общата работна дръжка, сап, са съединени в една две отделни по вид и предназначение секири – брадва и топор.

От този момент изследването тръгва в друга посока.

В древен български надпис от Мурфатлар е записано: „Подвижните светила са седем. Небесен господар им е Слънцето. То и Юпитер, време господарят, управлява.“ От текста за нас особен интерес представлява не толкова Слънцето, колкото Юпитер, определен като господар на времето. Всички единици за измерване на времето – секунда, минута, час, денонощие, година са в съответствие с периода на обиколката на Юпитер около Слънцето.

Пелквѣта и двойна секира в която чрез обща работна дръжка – сап, са съединени в една две отделни по вид и предназначение секири – брадва и топор. От дълбока древност се знае, че брадвата е символ на царска власт и достолепие. Още древните египтяни са означавали Бог или богопомазан владетел с йероглиф подобен на брадва, знаме или перо. И по нашите земи са открити множество царски погребения в които присъствува единична или двойна брадва като владетелски символи.

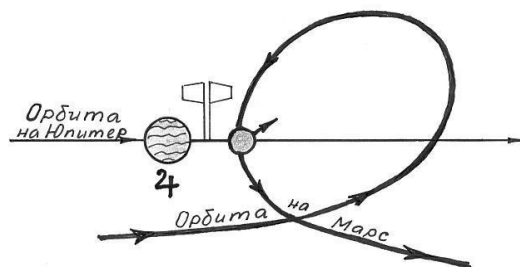
От небесната планисфера на „Археометъра“ на Сент Ив Д’Алведр [4] виждаме, че на планетата Юпитер съответствува ватанската планетарна буква „Да“, чието общо сакрално значение е деленето и отдаването, разпределението и разпръскването, провидението и материалното опазване на съществата. Буквата „Да“ в свещената дума Ша-Да-И означава Бог, отдаващ себе си в жертва на създанието, запазването и изкуплението на съществата т.е. слизане в материята, (чийто символ е жената – б.а.) и запазване на съществата чрез минаване през смъртта и възкресението.

Тези разсъждения водят до извода, че и тълкуването на „гребена на петела“ не е вярно. „Гребенът на петела“, според Вълчев и други изследвачи, според нас, не е „гребен на петел“, а е символът на отворената царска (слънчева – б.а.) корона, поставена в кръга с рисунката на змията, намиращ се между кръга на планетата Юпитер и кръга на системата Земя-Луна. Отворената царска корона символизира планетата Марс. Според небесната планисфера на „Археометъра“ на Сент Ив Д’Алведр на планетата Марс съответствува ватанската планетарна буква „Ка“, чието общо сакрално значение е Въздухът, Водата, Светлината, тялото, главата, Душата, Времето, Царят, Князът, времето в пространството, пространството в интелигентната сила, която съставлява и твори, психогоничен и психологичен потенциал, свързващ безкрайностите помежду им.

Брадвата сече, прекъсва жизнени функции, дейност, отредена на Боговете, а топорът се използва и като бойно оръжие – атрибут на царете. Поради това ние считаме, че брадвата символизира Богът Юпитер, а топорът – Царят Марс. На рисунката от евангелието на поп

Минчо изобразените символите на Юпитер и Марс са поставени точна на местата на техните орбитални кръгове.

Това са причините изследването да се насочи към анализ на особени разположения на планетите Марс и Юпитер. Технологиата, която използвахме, се прилага за първи път при такова изследване. Анализирано е движението на планетата Марс спрямо „неподвижно“ застаналия върху небесната планисфера Юпитер. Моделирането е проведено с използването на системата за планетарно моделиране RedShift [5]. За начало се приема указаната от поп Минчо 1837-ма година. Още повече, че под тази година е поставена буквата „а“ – началото! През тази година на 18 март на небето се наблюдава уникално явление – особено движение на планетата Марс около планетата Юпитер, наподобяващо като че ли танц, на пристигащия по своята орбита Цар, около неподвижно стоящият Бог. В астрономията това е познатото ретроградно движение на планетата. Това е показано на фигура 2.

Фиг. 2.

В точката, когато двете планети са най-близко една до друга, става съединяването на двете секири – брадвата на Бога Юпитер и топорът на Царя Марс. Получава се небесната пелквѣ. Небесни пелкви е имало в годините преди новата ера, имало е и ще има в годините от новата ера, както следва [13]:

11.06.943 г. пр.н.е.	20.12.118 г. н.е.	29.08.1119 г. н.е.	17.04.2123 г. н.е.
12.08.791 г. пр.н.е.	10.01.261 г. „---“	20.11.1262 г. „---“	- - - - -
01.11.648 г. „---“	24.01.404 г. „---“	10.01.1408 г. „---“	
12.09.505 г. „---“	20.02.547 г. „---“	28.01.1551 г. „---“	
10.05.363 г. „---“	20.03.690 г. „---“	16.02.1694 г. „---“	
16.10.219 г. „---“	13.04.833 г. „---“	18.03.1837 г. „---“	
05.11. 76 г. пр.н.е.	22.07.976 г. н.е.	07.04.1980 г. н.е.	

Или небесните пелкви от 943 г. пр.н.е. до 2123 г. н.е. са се случвали средно на всеки 143,6г., период съгласуващ се достатъчно добре с периода от 144 г. Към този период ни насочват разсъжденията за Юпитер и Марс от 1837-ма година. За такава периодичност на небесни явления в литературата няма данни и никой до сега не е анализирано такова събитие във времето! Ние за пръв път достигнахме до това знание благодарение на отправната точка (годината 1837-ма), дадена в рисунката на поп Минчо! Възможно е в други исторически паметници, също да е изобразено това взаимно движение на двете планети, и това да е свързано с определени исторически събития. Вратата на изследователите е отворена.....

2. Що се отнася до записа „змия“ върху рисунката, поп Минчо описва реално небесно явление, което вероятно също по някакъв начин е свързано с планетата Земя. От 29.11 до 01.12.**1867 г.** планетите Юпитер, Луна, Венера, Марс, Слънце, Сатурн, и Меркурий са били подредени във вид на „змия“ с глава Юпитер във Водолей ниско над хоризонта в посока югоизток-юг-югозапад на небесната планисфера [13]. Отново отворена врата за изследване....

Направените по-горе разсъждения, насочват към анализ и на „празния“ след този на Юпитер, пети кръг от Рисунката. Ако те се свържат с планетата Сатурн и движението на Юпитер спрямо нея, могат да се получат неочаквани резултати.....

Литература:

1. Вълчев Йордан, Календар и слово – София, 1986 год. изд. Български писател
2. Найденов Геров, Речник на българския език, т. 4, П (1901 г.), София, 1977 г.
3. Старогръцко – български речник, София, 1943 г.
4. Saint-Yves, D'Alveydre, L'Archéomètre, Guy Trédaniel 1912, 65, rue Claude-Bernard, 75005 Paris
5. Мултимедиен продукт в астрономията „Redshift – 3“ – прод. "Maris Multimedia".